

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce: **J. R.**, zastoupený JUDr. Rudolfem Postlem, advokátem se sídlem Masarykovo náměstí 14, Podbořany, proti žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**, se sídlem Velká Hradební 3118/48, Ústí nad Labem, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 20. 12. 2023, č. j. 54 A 1/2023 - 34,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Rozhodnutím ze dne 9. 9. 2022, č. j. OŽP/452/2021/Bla/2, shledal Městský úřad Podbořany (dále jen „městský úřad“) žalobce vinným ze spáchání přestupku z nedbalosti podle § 116 odst. 1 písm. e) zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (vodní zákon) (dále jen „vodní zákon“), a uložil mu pokutu ve výši 9 000 Kč podle § 35 písm. b) a § 46 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, a § 116 odst. 2 písm. c) vodního zákona a povinnost uhradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč.

[2] Objektivní stránka přestupku spočívala v tom, že městský úřad udělil žalobci souhlas ke geologickým pracím, konkrétně k průzkumnému hydrogeologickému vrtu s maximální hloubkou 40 m, a to na pozemcích parc. č. XA a XB v k. ú. X.; žalobce však v rozporu se souhlasem provedl prostřednictvím společnosti Profivoda s.r.o. vrt o hloubce 51 m (skutek a). Žalobce dále v rozporu se souhlasem „nezajistil měření hladin okolních studní a realizoval dvě měření u pana K. V. bez dozoru odpovědného řešitele,“ (skutek b).

[3] O odvolání žalobce rozhodl žalovaný dne 25. 1. 2019, rozhodnutím pod č. j. KUUK/ 158002/2022, tak, že podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu změnil výrok I. daného rozhodnutí tak, že se žalobce dopustil skutku a) úmyslně a řízení v části

vedené pro skutek b) zastavil. Výrok II. daného rozhodnutí pak podle téhož ustanovení změnil tak, že snížil uloženou pokutu na 8 000 Kč.

[4] Žalobce napadl toto rozhodnutí žalobou, v níž poukazoval na skutečnost, že v projednávané věci došlo od roku 2021 několikrát ke zrušení prvostupňového rozhodnutí městského úřadu a vrácení věci úřadu k dalšímu řízení. Zejména upozornil na závěry rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 30. 5. 2022, č. j. 58 A 19/2021 - 34, který zrušil rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 7. 2021, č. j. KUUK/095889/ 2021/ZPZ/Sv/ODV-656 (v pořadí druhé rozhodnutí žalovaného), a zavázal jej, aby se zabýval otázkou subjektivní odpovědnosti žalobce a své závěry dostatečně opřel o skutková zjištění. Žalobce měl za to, že se správní orgány s právním názorem soudu nevypořádaly a že opět rozhodly nesprávně. Žalovaný dovedl jeho zavinění a odpovědnost z toho, že text žalobcem podepsaných listin a podání dokazuje jeho způsobilost rozpoznat znaky přestupku a jasně pochopit následky protiprávního jednání. Žalobce měl za to, že se žalovaný stylizoval do role soudního znalce z oboru psychologie, což mu nepřísluší.

[5] Krajský soud v Ústí nad Labem (dále jen „krajský soud“) předmětnou žalobu napadeným rozsudkem zamítl. V jeho odůvodnění uvedl, že správní orgány se dostatečně vypořádaly s právním názorem Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci. Městský úřad doplnil správní spis o nové podklady a na základě doplněného skutkového stavu uzavřel, že žalobce daný přestupek spáchal. Krajský soud rovněž podotkl, že ani podle jeho názoru konkrétní jednání žalobce neodpovídají tomu, že by jeho vysoký věk a zdravotní stav měly ovlivnit jeho zavinění. Doplnil, že samotný vysoký věk bez dalšího neprokazuje absenci jeho rozpoznávací a ovládací schopnosti. Jakkoliv z lékařské zprávy praktické lékařky žalobce ze dne 13. 8. 2021 vyplývá, že *„není schopen fyzické a psychické zátěže, potřebuje pomoc jiné osoby při životních úkonech a je u něj nutné dodržování dispenzárních kontrolních odborných vyšetření,“* neznamená to, že by žalobce nedokázal chápat význam řízení o přestupku a svého protiprávního jednání, a tudíž že by u něj byla vyloučena subjektivní odpovědnost. Nadto žalobce sám neuvedl žádné konkrétní argumenty prokazující, že mu vysoký věk a zdravotní stav zabránily rozpoznat, že výsledný vrt je v rozporu s vydaným souhlasem ke geologickým pracím.

[6] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1, písm. a) s. ř. s. Namítá v ní, že krajský soud otázku jeho zavinění posoudil nesprávně, neboť jeho ovládací a rozpoznávací schopnosti byly v době spáchání přestupku natolik sníženy či omezeny, že nebyl za přestupek odpovědný. Dále tvrdí, že skutečný stav týkající se omezení jeho ovládacích a rozpoznávacích schopností mohl být v tomto případě zjištěn pouze znaleckým posudkem, nikoli pouhou úvahou krajského soudu.

[7] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil s právním názorem krajského soudu a navrhl zdejšímu soudu, aby kasační stížnost zamítl.

[8] Ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, se Nejvyšší správní soud po posouzení přípustnosti kasační stížnosti zabývá otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele (§ 104a s. ř. s.). Není-li tomu tak, odmítne ji pro nepřijatelnost (usnesení ze dne 26. 4. 2006,

pokračování

č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS, a ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021 - 28, publ. pod č. 4219/2021 Sb. NSS, odst. [11] a [12]).

[9] Stěžovatel v kasační stížnosti neuvedl, jaké důvody by měly svědčit pro její přijatelnost. Neoznačil právní otázku, kterou se Nejvyšší správní soud dosud nezabýval, eventuálně kterou kasační soud či krajské soudy řeší rozdílně nebo v níž je třeba změnit dosavadní judikaturu. Stěžovatel pouze namítal, že krajský soud pochybil v případě právního posouzení jeho zavinění, přičemž toto pochybení mělo dopad do jeho hmotněprávního postavení. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že i takovéto pochybení může zakládat přijatelnost kasační stížnosti, nicméně nelze přitom pustit ze zřetele požadavek zákona, aby věc svým významem podstatně přesahovala vlastní zájmy stěžovatele. Vady řízení před krajským soudem či vady v jeho úsudku při rozhodnutí ve věci by tedy musely být extrémní povahy a takového rázu, že by bylo v rozporu se samotným principem práva na spravedlivý proces ve smyslu čl. 36 odst. 1 Listiny, pokud by k nim Nejvyšší správní soud nepřihlédl. Vadami takového charakteru (popravdě ani jinými) napadený rozsudek krajského soudu evidentně netrpí. Soud standardně zjistil a posléze vyhodnotil nikoliv složitý skutkový příběh a stejně tak učinil na jeho základě očekávané právní závěry. Kasační soud toliko doplňuje, že krajský soud není povinen vyhovět návrhu účastníka řízení na provedení důkazu, avšak musí vyložit, z jakých důvodů navržené důkazy neprovedl. Jedním z takových důvodů je neprovedení důkazu pro jeho nadbytečnost, byla-li skutečnost, která má být dokazována, v dosavadním řízení bez důvodných pochybností již postavena najisto (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2024, č. j. 3 As 319/2022 - 43, odst. [24]). Tento pokyn judikatury krajský soud splnil. S ohledem na to Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle § 104a odst. 1 s. ř. s. jako nepřijatelnou odmítl.

[10] Kasační stížnost byla odmítnuta pro nepřijatelnost, Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o této stížnosti (§ 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.). Na straně žalovaného nebyly zjištěny žádné skutečnosti, jež by mohly vést k mimořádné aplikaci § 60 odst. 1 s. ř. s. ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021 - 28, publ. pod č. 4219/2021 Sb. NSS.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 15. ledna 2025

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu